

Co je teologie poslední generace.

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

Úvod.

Většina ASD stále ještě věří, že od roku 1844 žije lidstvo v době tzv. vyšetřujícího soudu. Jedná se o naplnění předobrazu z knihy Leviticus 16. kapitoly. Chápání těchto souvislostí je nezbytné pro porozumění teologii poslední generace. V dnešním adventismu je to však vedle ordinace žen jedno z nejdiskutovanějších témat. Oběma tématy se zabývají především teologické a některé administrativní kruhy naší denominace. V těchto otázkách by ale měl mít jasno každý adventista.

Názor, že Bůh bude mít těsně před druhým příchodem Ježíše na této zemi lid, který bude zrcadlit Kristův charakter a na němž Bůh celému vesmíru ukáže, že je možné dodržovat Boží zákon i v nejtěžších podmínkách, není v adventismu novým učením, jak uvidíme v průběhu této přednášky.

Mnozí toto učení přisuzují známému adventistickému teologu M. L. Andreasenovi, který ve své knize „Služba ve Svatyni“ tomuto tématu věnoval celou jednu kapitolu s názvem „Poslední generace.“ To je ovšem omyl. Skutečností je, že toto učení existovalo již od počátků existence naší denominace. Lidé jako Joseph Bates, O.R.L. Crosier, Prescott, a mnozí jiní byli zastánci tohoto učení. V naší době k nim patří například lidé jako Steven Bohr, Larry Kirkpatrick, Kevin Paulson, Dr. Gerard Damsteegt, a jiní.

Ačkoli se jedná o téma, o kterém se v akademickém světě adventismu vedou vášnivé debaty, je třeba si položit otázku, jestli se opravdu jedná o biblické učení? Má tento názor nějaký základ ve spisech Ellen G. Whiteové? Měl bych tomu, jako ASD žijící v době konce, v době vyšetřujícího soudu, věřit? Jaké důsledky má víra v tzv. teologii poslední generace na moji vlastní spásu?

Abychom správně pochopili události doby konce těsně před druhým příchodem Ježíše Krista, musíme správně porozumět textu v knize **Daniel 8:14** „A řekl mi: " Až do večera a jitra dvoutisícího třístého a napravena bude svatyně.“ ČSP

Přesvědčení, že pozemská svatyně byla kopií svatyně nebeské, je u většiny ASD stále pevně zakořeněno. Dokládají to i slova autora listu Židům, když píše, že pozemská svatyně byla kopií nebeských věcí". **List Židům 8:5** „Ti slouží náznaku a předobrazu nebeských věcí, jak bylo zjeveno Mojžíšovi, když měl stavět stánek, neboť říká: Hleď, ať uděláš všechno podle vzoru, který ti byl ukázán na této hoře.“

S každodenními oběťmi a svátky, které se odehrávaly v pozemské svatyni a o nichž se můžeme dočíst v knize Leviticus, byla také spojena událost, která se odehrávala jednou za rok. Nazývala se Den smíření. Tato zvláštní událost byla považována za posvátnější než to, co se odehrávalo při službě ve svatyni každý den.

Byl to Den smíření za hříchy Izraele. V tento den měl velekněz vzít dva kozly a předložit je před Hospodina u vchodu do stanu setkávání". Jeden kozel byl vybrán pro Hospodina a ten druhý pro Azázela.

Leviticus 16:7-8 „Pak vezme dva kozly a postaví je před Hospodina ke vchodu do stanu setkávání. 8 Áron o ty dva kozly hodí losy, jeden los pro Hospodina a druhý pro Azázela.“

Poté, co byl kozel pro Hospodina zabit, šel velekněz s jeho krví do druhého oddělení svatyně, neboli svatyně svatých. Sebou nesl také zlatou kadidelnicí naplněnou ohnivými uhlíky z oltáře před Hospodinem a položil na ně hrst kadidla, aby ho zahalil oblak, když přicházel do Boží přítomnosti, která

se zjevovala mezi cherubíny nad slitovnicí. Svými prsty pak pokropil slitovnici krví kvůli hříchům synů Izraele.

Leviticus 16:15-16 „Potom zabije kozla k oběti za hřích, který je za lid, přinese jeho krev za oponu a s jeho krví udělá to, co udělal s krví býčka: stříkne ji na slitovnici a před slitovnici. 16 Takto zproští svatyni od nečistot synů Izraele a jejich přestoupení od jakýchkoliv jejich hříchů. Totéž učiní pro stan setkávání, který zůstává s nimi uprostřed jejich nečistot.“

Velebněz pak dokončil obřad smíření za svatyni a přivedl živého kozla.

Leviticus 16:20 „Když dokončí obřad smíření za svatyni, stan setkávání a oltář přivede živého kozla.“

Stojí za to si všimnout, že druhé oddělení svatyně je v této kapitole nazýváno pojmem svatyně, jako i na některých jiných místech v Bibli. To nám však nemusí způsobovat nějaké nedorozumění, protože je zde slovo svatyně postaveno do protikladu ke stanu setkávání, což je běžné označení pro první oddělení svatyně. Takže svatyně se zde vztahuje na druhé oddělení.

Pojďme se ještě zaměřit na verš, který vzbuzuje mnoho nedorozumění. Najdeme ho v

Leviticus 16:10 „Kozel na kterého vyšel los pro Azázela, bude postaven živý před Hospodina aby na něm vykonal obřad smíření a poslal ho Azázelovi do pustiny.“

Otázka je v jakém slova smyslu byl vykonán obřad smíření na kozlu pro Azázela. Je zřejmé, že kozel pro Hospodina, který byl obětován za hříchy Izraele, symbolizoval smrt Ježíše Krista. Na kozla určeného k vyhnání do pouště - neboli kozla pro Azázela, na něhož velekněz přenesl vyznané a odpuštěné hříchy celého lidu, symbolizoval satana - původce hříchu. Když tedy velekněz krví oběti za hřích očistil svatyni od hříchů, tak poté vložil tyto hříchy na kozla pro Azázela. Když Ježíš Kristus svou vlastní krví na konci své služby odstraní hříchy svého lidu z nebeské svatyně, vloží je na satana, který musí nést konečný trest uložený soudem. Kozel byl vyhnán do pouště, aby se už nikdy nemohl vrátit mezi Izraelce. Satan bude navždy odstraněn z přítomnosti Boha a jeho lidu. Bude zahuben při závěrečném zničení hříchu a hříšníků. V tomto smyslu byl na kozlu pro Azázela vykonán obřad smíření.

Po celý rok byly vyznané hříchy Izraele přenášeny do svatyně. Očištění svatyně spočívalo v odstranění těchto hříchů.

Pokaždé, když člověk zhřeší, je tento hřích označen před Hospodinem.

Jeremjáš 2:22 „I když se umyješ vodou a naděláš si spoustu louhu, poskvrna tvé viny přede mnou zůstává, je výrok Panovníka Hospodina.“

Když jsou tyto hříchy vyznány a odpuštěny, je tento hřích tzv. přikryt.

Žalm 32:1 „Blahoslavený je ten, z něhož je sňato přestoupení a jehož hřích je přikryt.“

Není možné, aby záznamy o hříších Božího lidu zůstaly v nebeských knihách zaznamenány navždy. Ani Kristus neponese hříchy světa navždy. Stejně tak, jako v předobrazě bylo očištění svatyně, neboli vymazání hříchů vykonáno na konci hebrejského roku, tak se i očištění nebeské svatyně od záznamů hříchů Božího lidu uskuteční ke konci Kristova kněžského působení. Takové očištění nebeské svatyně ovšem vyžaduje prozkoumání záznamů životů lidí, kteří se hlásí ke Kristu, tedy to, co můžeme nazvat vyšetřujícím soudem.

Toto jedinečné chápání textu z knihy Daniel 8:14 a knihy Leviticus, zejména její šestnácté kapitoly, vedlo ASD k závěru, "že očištění svatyně v Den smíření mělo dva odlišné cíle. Prvním cílem bylo očištění předmětů ve svatyni jako například oltář a slitovnici. Druhým cílem bylo očištění kněze a lidí. Nečistota je tedy odstraněna jak z věcí, tak i z lidí.

Toto teologické chápání pozemské a nebeské svatyně tvoří rámec tzv. teologie poslední generace. Z historie je jasné, že jejím autorem není M. L. Andreasen, jak se mnozí domnívají, ale Owen Russel Loomis Crosier (1820-1913). Během zimy následující po velkém zklamání lidí čekajících na příchod Krista v roce 1844, pobýval Crosier u Dr. Franklina B. Hahna ve státě New York a účastnil se intenzivního biblického studia s Hahnem a Hiramem Edsonem na téma očištění svatyně. Všichni tři dospěli k závěru, že vypočítané datum, které poukazovalo na 22. říjen 1844, jako na Den smíření v tom roce podle kalendáře karaitských Židů, je platné.

Pochopili, že se toto datum nevztahuje na očištění země ohněm při druhém příchodu Krista, jak se mylně domnívali, ale jedná se o počátek očišťování nebeské svatyně od záznamů hříchů Božího lidu všech generací. Toto poznání je zásadní pro pochopení toho, jak ASD chápou události konce a spásu člověka odborně řečeno eschatologii a soteriologii.

V dopise Pearsonovi Crosier napsal. "Náš velký Velekněz nyní koná smíření za celý svůj Izrael. " Smíření tedy nebylo dokončeno na kříži!

"Usmíření/spasení ještě není dokončeno, protože stále žijeme v hříšném světě - jsme již spaseni, ale ještě nejsme z tohoto hříšného světa vykoupeni a proměněni. Kdyby bylo vykoupení dokončeno na kříži, pak by již neexistoval problém zla, které nás obklopuje." Dr. Jiří Moskala Boží charakter a poslední generace. Str. 193

Crosier ve svém pojednání Mojžišův zákon, které doporučila Ellen White, potvrdil, že "spravedlnost nepřichází ze Zákona, ale skrze víru v Boží zaslíbení". Dále poukazoval na potřebu očišťování Božího lidu i poté, co jsou osvobozeni od hříchu skrze smíření/odpuštění dosažené v každodenní službě.

Crosier nebyl jediný, kdo toto učení hlásal. Joseph Bates (1792-1872) byl prvním adventistou, který poukázal na důležitost dokonalé poslušnosti Božímu zákonu jako přípravy na vstup svatých do zaslíbeného dědictví. Můžeme říci, že Bates byl prvním skutečným adventistickým teologem a měl vliv na prosazování sedmého dne jako pravé soboty mezi rozptýlenými Millerity, kteří věřili, že datum 1844 je správné.

Pro Batese zahrnoval rozvoj křesťanského charakteru získání vítězství nad "všemi druhy tělesných požitků," jak zdůraznil ve svém díle o zapečetění z roku 1849. Podle něj nemohl nikdo očekávat, že obdrží Boží pečeť, když užívá tabák nebo alkohol, nebo s nimi obchoduje. Byl to právě bratr Bates, kdo převzal teologické myšlenky Crosiera, Edsona a Hahna o "antitypickém Dni smíření, k němuž dojde na konci pozemských dějin a postupně toto téma rozvíjel.

Bates věřil, že Bůh bude mít svatý lid, očištěný od všech nepravostí a tělesných žádostí a to krátce před druhým příchodem, kdy bude slyšet Boží hlas, který oťrese nebesy i zemi. Tím, že spojil sobotní přikázání s procesem posvěcení, zdůraznil Bates důležitost dokonalé poslušnosti Božímu zákonu jako požadavku pro zapečetění na konci časů a dovršení vykoupení.

Všechny tyto informace si můžete přečíst v knize Historická kontextuální analýza teologie poslední generace M. L. Andreasena od Paula M. Evanse.

Joseph Bates výrazně rozvinul myšlenky a dílo, které tenkrát studovali O. W. L. Crosier, Hiram Edson a Dr. Benjamin Hahn.

Ellen Gould Harmon (1827-1915), která se později stala známější jako Ellen G. White, obdržela své první vidění v prosinci roku 1844, jen několik měsíců později po velkém zklamání. V tomto prvním vidění vypráví, že: „až Ježíš opustí svatyni, pak ti, kteří jsou svatí a spravedliví, budou stále svatí a spravedliví, neboť všechny jejich hříchy budou vymazány a budou zapečetěni pečetí živého Boha. Ale

ti, kdo jsou nespravedliví a špinaví, budou nespravedliví a špinaví stále, neboť tehdy nebude ve svatyni žádný kněz, který by přinášel jejich oběti, jejich vyznání a jejich modlitby před trůn Otce.“

Ranné spisy str. 48.

Zde jasně vidíme, že sestra White vyzývá ke svatosti, spravedlivému životu a k překonání hříchů, neboť přijde čas, kdy ten pravý velekněz Ježíš Kristus opustí nebeskou svatyni a pronese tato slova.

Zjevení 22:11 „Kdo ubližuje, ať ještě ubližuje do konce; kdo je špinavý, ať se ještě ušpiní; a kdo je spravedlivý, ať ještě až do konce koná spravedlnost; a kdo je svatý, ať se ještě posvěťí.“

V dalším výroku uvádí: "Viděla jsem, že nikdo nemůže mít podíl na 'občerstvení', pokud nezíská vítězství nad pýchou, sobectvím, láskou ke světu a nad každým špatným slovem a činem. Měli bychom se tedy stále více přibližovat k Pánu a usilovně se snažit o přípravu, která nám umožní obstát v boji v den Páně. Ať všichni pamatují na to, že Bůh je svatý a že v jeho přítomnosti mohou přebývat pouze svaté bytosti." **Rané spisy str. 71.**

Ellen White v roce 1857 hovořila jasně o možnosti úplného vítězství nad hříchem. Uvádí: "Můžeme zvítězit. Ano; plně, úplně. Ježíš zemřel, aby pro nás připravil únikovou cestu, abychom mohli zvítězit nad každou zlou náladou, nad každým hříchem a pokušením a konečně s Ním usednout na Jeho trůn.“ **Svědectví církvi I str. 144.**

1. list Korintským 10:13 „Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské, věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést.“

Ačkoli je tedy vítězství nad každým hříchem možné, musí se uskutečnit ve spolupráci s Duchem Svatým, ve spolupráci s Bohem a s rozhodnutím postavit svou vůli na stranu Krista. Musíme se rozhodnout odolat pokušení a rozhodnout se zvítězit!

EGW Kroky ke Kristu 33 „Ať už se nám hřích zdá jakkoli malý, můžeme se mu oddávat jen s rizikem nekonečné ztráty. Co nepřemůžeme, přemůže nás a způsobí naši zkázu.“

EGW Kroky ke Kristu 34 „I jediný špatný povahový rys, jediná hříšná touha, kterou vytrvale pěstujeme, nakonec neutralizuje veškerou sílu evangelia.“

Vítězství nad hříchem je tedy možné, ale je třeba lidského úsilí a Boží moci, abychom nakonec zcela zvítězili a mohli stát bez prostředníka v nebeské svatyni těsně před druhým příchodem Krista.

Jaký byl Kristus.

To, že Ježíš Kristus je plně člověkem i Bohem, zůstává pro nás tajemstvím. Přesto můžeme ze spisů Ellen White získat v této věci určité poznatky.

EGW Duchovní dary 148 „To, že náš Vykupitel odložil svou slávu a majestát, aby přijal lidskou přirozenost a zemřel jako oběť za lidi, byl Boží zázrak... Bůh vyžaduje, aby se člověk usilovně snažil a zapřel sám sebe, aby si zachoval duševní čilost, povznesl se a napodobil příklad toho, v němž nebyla žádná lest. Pak bude mít prospěch z Kristova vykoupění... Kristus na sebe nevezl přirozenost andělů, ale přirozenost člověka, aby se mohl seznámit s pokušeními, jimiž byl obtěžován, a tím pomoci člověku v jeho padlém stavu. Svým ponížením a smrtí povznesl člověka, aby se spolu s ním stal dědicem království jeho Otce.

Dále uvádí, že to byl Ježíš Kristus, kdo snášel nejsilnější satanova pokušení, aby mohl pomoci těm, kdo bojují s pokušením. To je vidět i v knize **Židům 4:15** **Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně**

jako my, avšak bez hříchu.

EGW Zdravotní služba 181 "Bůh se stal člověkem, aby navždy umlčel satanova obvinění, že On, Bůh, byl nespravedlivý k rebelům, ať už to byli padlí andělé, nebo padlí obyvatelé země. Tím, že ospravedlnil svůj charakter, ukázal, že sebezapření a oběť nejsou vlastnosti, které by měly projevovat pouze stvořené bytosti, ale jsou to aspekty pravé lásky, která je základem Božího charakteru a soudu. Bůh, Ježíš, se stal člověkem. To nebylo jen divadlo, ale skutečně na sebe vzal hříšnou padlou přirozenost člověka. Vzal na svoji bezhříšnou přirozenost naši hříšnou přirozenost, aby mohl pomáhat těm, kdo jsou pokoušeni."

V dalších výrocích Ellen White zmiňuje: **Touha věků str. 49** „Pro Božího Syna by bylo téměř nekonečným ponížením vzít na sebe lidskou přirozenost, dokonce když byl Adam ještě v ráji a bez hříchu. Ježíš však přijal lidství, oslabené čtyři tisíce let trvajícím působením hříchu. Stejně jako každý Adamův potomek nesl i Kristus následky působení zákona dědičnosti. O jaké následky šlo, nám ukazuje život jeho pozemských předků. S takovým dědictvím tedy přišel na svět, aby zakusil stejné bolesti a stejná pokušení jako my a aby nám ukázal, že lze žít bez hříchu.“

I známý neadventistický teolog Karl Barth o Kristu řekl: "Nebyl hříšným člověkem, ale vnitřně i navenek byla jeho situace jako hříšného člověka... Ze svobodné vůle se s námi ztotožnil a spojil se s naší ztracenou existencí." Karl Barth *Církevní dogmatika* str. 151.

Barth rozpoznal, že se tento názor v průběhu let takřka vytratil především proto, aby se zabránilo myšlence na nějaké hříšné poskvrnění charakteru našeho Pána. Přitom je ale Ježíšovo vítězství jen umocněno, když je správně nahlíženo na jeho mocný zápas s nejzuřivějšími lidskými pokušeními.

Dále Barth ve svém díle *Církevní dogmatika* str. 158 poznamenal: "Ježíš neutíkal před stavem a situací padlého člověka, ale vzal ji na sebe, prožíval ji a sám ji nesl jako Boží Syn. Jak by to mohl udělat, kdyby ve své lidské existenci nebyl vystaven skutečnému vnitřnímu pokušení a zkoušce. Kdyby jako všichni ostatní neprošel vnitřní cestou, kdyby nevolal k Bohu a nezápasil s ním ve skutečné niterné nouzi? Právě v tomto zápase, v němž byl s námi solidární až do krajnosti, se uskutečnilo to, co se nám nedaří, naplnění Boží vůle.“

Dále o Kristu říká, že: "On byl člověkem jako my, nám rovný ve stavu a podmínkách, do kterých nás přivedla naše neposlušnost.“

Takže i takový velký neadventistický teolog jako Karl Barth chápal, že Ježíš byl plně člověkem, plně Bohem a vzal na sebe padlou, hříšnou přirozenost.

Když se podíváme na Kristův rodokmen tak vidíme, že nikdo z Jeho předků nebyl dokonalý. Ale tito lidé denně bojovali ten dobrý boj víry, vzdávali se svého já a poddávali se působení Svatého Ducha, aby chtěli a činili Boží vůli.

Filipským 2:13 „*Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle.*“

Ačkoli se obzvláště od padesátých let dvacátého století hodně diskutuje o tom, zda měl Kristus lidskou přirozenost před, nebo po pádu Adama do hříchu, naši předchůdci včetně Ellen White a dokonce i Karl Barth jasně ukazují, že Ježíš Kristus přijal hříšnou, padlou, lidskou přirozenost, takovou jakou měl Adam po svém pádu do hříchu.

Židům 4:15 „*Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.*“

Ježíš byl pokoušen více, než je možné pochopit, a díky tomu, že dokázal pokušení překonat, nyní působí jako náš velekněz v nebeské svatyni a my můžeme směle přistupovat k trůnu milosti.

Židům 4:16 „Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas.“

Jinými slovy, když jsme pokoušeni, obrátíme se k Ježíši a odevzdáme se mu. V tom okamžiku je nám přislíbeno vítězství nad pokušením. Ale i když je někdo stále slabý ve své víře a padne, nalezne u trůnu milosti odpuštění díky Ježíšově oběti.

Lidská povaha

Apoštol Pavel v **Listu Filipským 2:3** napsal: „**nic nedělejte ze soupeření ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.**“

Sobectví je základní prvek hříšné lidské přirozenosti a je i v životě křesťana stále přítomen, ale nemusí jeho život ovládat ani řídit. I když tedy nemůžeme říci, že jsme bez hříchu dokud se naše smrtelné tělo nepromění a nepřijme nesmrtelnost a i když naše lidská přirozenost zůstává hříšná a zkažená, je třeba si uvědomit, že když Ježíš zvítězil nad hříchy s přirozeností, jakou máme my, tak i my můžeme zvítězit.

Pokud chce člověk vstoupit do Božího království, musí být obnoven k novému životu Duchem svatým, tak jako to Ježíš vysvětloval při setkání s Nikodémem ve 3. kapitole Janova evangelia. Člověk se musí tzv. znovu narodit. Tato zkušenost "znovuzrození" je zásadní pro zajištění věčného života. Nejde o jednorázovou událost, ale o každodenní odevzdání se, každodenní umírání sobě samému, aby byly překonány hříchy těla. A to nejen hříchy vnější, ale také vnitřní. Znovuzrození neznamena jen začátek postupné změny, ale musí se jednat o kvalitativní změnu. Králem života se stává Ježíš. Satan již nemá, čeho by se chytil. Takový život si lidé nemohou sami přivodit. Je to možné pouze skrze neustálou přítomnost Svatého Ducha v nitru člověka. Každý člověk ale má svobodnou vůli a musí být ochoten se v tomto procesu odevzdat a zemřít sám sobě.

Typologické chápání

Ve prospěch TPG lze uvést typologický argument, pokud jde o překonání hříchu skrze moc Ducha svatého. Po pádu Adama v Genesis 3 a první vraždě když Kain zabil Abela ve 4. kapitole Genesis, dává Bůh Adamovi a Evě dalšího syna jménem Šét, který je náhradou za Ábela. Šétovi se pak také narodil syn jménem Enóš. Tímto způsobem Genesis 4 končí.

Genesis 5 pak začíná celým Adamovým rodokmenem. Adam žil sto třicet let a zplodil syna podle své podoby, podle svého obrazu, a dal mu jméno Šét. Je zajímavé, že Bible rozlišuje mezi tím, že Šét je podle obrazu svého otce, zatímco Kain není.

Nakonec se v **1. Mojžíšově 5:18-24** dozvídáme, že Jared zplodil Henocha, a je o něm zaznamenáno: "**A Henoch chodil s Bohem.**" To je však až poté, co Henoch zplodí syna, Metuzaléma.

V **Listu Židům 11:5** se píše: "**Vírou byl Henoch přenesen, aby nespáčil smrt. A nebyl nalezen, protože ho Bůh přenesl, neboť před tím, než byl přenesen, měl svědectví, že se líbil Bohu.**"

Čím to bylo, že se Henoch "zalíbil Bohu" a že chodil s Bohem tři sta let a byl vzat, aniž by viděl smrt?

Ellen White podává k těmto veršům velmi silný komentář. Uvádí: O Henochovi je psáno, že žil šedesát pět let a zplodil syna. Poté chodil s Bohem tři sta let. V oněch prvních letech Henoch Boha miloval, respektoval ho a zachovával jeho přikázání. Patřil ke svatému rodu, k těm, kteří uchovávali pravou víru, k předkům zaslíbeného potomstva. Z Adamových úst se dozvěděl temný příběh o pádu a povzbudivý příběh o Boží milosti, jak se projevuje v zaslíbení, a spoléhal na to, že přijde Vykupitel. Po narození svého prvního syna však Henoch dosáhl vyšší zkušenosti; dospěl k užšímu vztahu s Bohem. Plněji si

uvědomil své vlastní povinnosti a odpovědnost jako Boží syn. A když viděl lásku svého dítěte k sobě jako otci, jeho prostou důvěru v jeho ochranu; když pocítil hlubokou, horoucí něhu svého vlastního srdce ke svému prvorozenému synu, dostal vzácnou lekci o úžasné Boží lásce k lidem v daru jeho Syna a o důvěře, kterou mohou Boží děti skládat ve svého nebeského Otce. Nekonečná, nezměrná Boží láska skrze Krista se stala předmětem jeho rozjímání ve dne v noci a s veškerou vroucností své duše se snažil tuto lásku zjevit lidem, mezi nimiž pobýval.

Henochovo chození s Bohem neprobíhalo ve vytržení, nebo ve snách, ale ve všech povinnostech jeho každodenního života. Nestal se poustevníkem, který by se zcela uzavřel před světem; měl totiž ve světě práci, kterou měl pro Boha vykonat. V rodině a ve styku s lidmi, jako manžel a otec, přítel, občan, byl vytrvalým a neochvějným služebníkem Páně.

Jeho srdce bylo v souladu s Boží vůlí; vždyť "[Mohou dva kráčet spolu, nejsou-li zajedno?](#)". **Amos 3:3.** A v tomto svatém chození pokračoval po tři sta let. Je jen málo křesťanů, kteří by nebyli mnohem horlivější a oddanější, kdyby věděli, že jim zbývá jen krátký čas života, nebo že se blíží Kristův příchod. Henochova víra však byla s přibývajícými staletími stále silnější a jeho láska stále vroucnější.

Henochoch byl mužem silné a vysoce kultivované mysli a rozsáhlých znalostí; byl poctěn zvláštními zjeveními od Boha; přesto, že byl ve stálém spojení s nebesy, s pocitem božské velikosti a dokonalosti, kterou měl stále před sebou, patřil k nejpokornějším lidem. Čím těsnější bylo spojení s Bohem, tím hlubší byl pocit vlastní slabosti a nedokonalosti.

Znepokojován rostoucí zlobou bezbožníků a obávaje se, že by jejich nevěrnost mohla snížit jeho úctu k Bohu, vyhýbal se Henoch stálému stýkání s nimi a trávil mnoho času v samotě, kde se věnoval rozjímání a modlitbě. Takto čekal před Pánem a snažil se lépe poznat jeho vůli, aby ji mohl plnit. Modlitba pro něj byla jako dech duše; žil v samotné atmosféře nebe.

Prostřednictvím svatých andělů Bůh Henochovi zjevil svůj záměr zničit svět potopou a také mu plněji otevřel plán vykoupení. Duchem proroctví ho provedl generacemi, které měly žít po potopě, a ukázal mu velké události spojené s druhým příchodem Krista a koncem světa.

Henochoch se trápil v souvislosti s mrtvými. Zdálo se mu, že spravedliví a bezbožní půjdou společně do prachu a že to bude jejich konec. Neviděl život spravedlivých za hrobem. V prorocké vizi byl poučen o Kristově smrti a byl mu ukázán jeho příchod ve slávě za účasti všech svatých andělů, aby vykoupil svůj lid z hrobu. Viděl také zkažený stav světa, až se Kristus zjeví podruhé - že zde bude chlubitivé, domýšlivé a svéhlavé pokolení, které popírá jediného Boha a Pána Ježíše Krista, pošlapává Zákon a pohrdá vykoupením. Viděl spravedlivé korunované slávou a ctí a bezbožné vyhnané z Pánovy přítomnosti a zničené ohněm.

Henochoch se stal kazatelem spravedlnosti a oznamoval lidem, co mu Bůh zjevil. Ti, kdo se báli Hospodina, vyhledávali tohoto svatého muže, aby se od něho učili a modlili se s ním. Pracoval také veřejně a nesl Boží poselství všem, kdo chtěli slyšet varovná slova. Jeho práce se neomezovala jen na potomky Šetovi. V zemi, kam se Kain snažil uprchnout před Boží přítomností, Boží prorok vyprávěl o podivuhodných scénách, které se odehrávaly před jeho zrakem. "[Hle,](#)" prohlásil, "[Pán přichází s deseti tisíci svých svatých, aby vykonal soud nad všemi a usvědčil všechny, kdo jsou mezi nimi bezbožní, ze všech jejich bezbožných skutků.](#)" **Juda 14:15. Patriarchové a proroci 85.**

Jak můžeme vidět, tak chození s Bohem znamená zvát Ho do každé části svého života. Znamená to rozjímat o Bohu a jeho dobrotě. Zároveň jak se Henoch přibližoval ke Kristu, nemohl se ubránit hlubšímu pocitu vlastní slabosti a nedokonalosti. Otázka je jak může člověk kráčet s Bohem a být přenesen do nebe, a přesto vědět, že je slabý a nedokonalý?

Ačkoli měl Henoch padlou lidskou přirozenost, krácel k Bohu tak blízko, že Bůh ukázal lidem, kteří znali Henocha, že odměňuje ty, kdo ho pilně hledají.

List Židům 11:6 „Bez víry však není možné se mu zalíbit, Protože ten, kdo přichází k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají.“

Ellen White také zdůrazňuje, že: "Bůh zjevuje, co učiní pro ty, kteří zachovávají jeho přikázání. Lidé byli poučeni, že je možné dodržovat Boží zákon; že i když žili uprostřed hříšných a zkažených lidí, mohou skrze Boží milosti odolávat pokušení a stát se čistými a svatými. Na Henochově příkladu viděli požehnání takového života a jeho nanebevzetí jim bylo důkazem pravdivosti proroctví o posmrtném životě, v němž jsou poslušní odměněni radostí, slávou a věčným životem, zatímco hříšníci jsou potrestáni zatracením, utrpením a smrtí. V prostředí světa, odsouzeného za svou bezbožnost k záhubě, žil Henoch v tak těsném spojení s Bohem, že mu nebylo dovoleno propadnout moci smrti. Božský charakter tohoto proroka představuje stav svatosti, jehož musí dosáhnout ti, kteří v době druhého Kristova příchodu jsou vykoupeni ze země.

„Podobně jako Henoch bude Boží lid usilovat o čistotu srdce a shodu s Boží vůlí, dokud nebude odrážet Kristovu podobu." **Patriarchové a proroci str. 88**

Existuje další typologický argument, který lze odvodit ze života Jáкова a jeho noci zápasu. Poté, co Jákok podvedl Ezau a připravil ho o jeho prvorozenství, utekl před svým bratrem. Když se po mnoha letech vrací, zjišťuje, že ho Ezau pronásleduje. Jákok přikázal své rodině, aby se přebrodili přes řeku Jabok a on zůstal na místě sám. Na tom místě pak zápasil s nebeským poslem.

V oné noci plné úzkosti když už Jakob očekával svoji záhubu, poznal jak marná je lidská pomoc, jak nepodložená je důvěra v lidskou sílu. Člověk nemůže překonat hřích vlastní silou. Může ho na čas skrýt, ale nakonec nad ním hřích zvítězí.

"Satan vede mnohé lidi k přesvědčení, že Bůh přehlédne jejich nevěrnost v drobných životních záležitostech, ale Pán ve svém jednání s Jákobem ukazuje, že v žádném případě neschvaluje a netoleruje zlo. " **Patriarchové a proroci str. 202**

Tento příběh nás odkazuje zpět na začátek této přednášky, kdy jsme hovořili o poselství o svatyni a o tom, že existuje i nebeská svatyně, ve které se Kristus stále ještě přimlouvá za hříchy Božího lidu. Až jednoho dne přestane působit jako prostředník ve prospěch člověka, pak začne čas soužení, jakého nebylo od počátku světa.

Pak zazní slavnostní oznámení:

Zjevení 22:11 "Kdo ubližuje, ať ještě ubližuje do konce; kdo je špinavý, ať se ještě ušpiní; a kdo je spravedlivý, ať ještě až do konce koná spravedlnost; a kdo je svatý, ať se ještě posvěťí. "

Každý, kdo zápasí v Kristově moci, aby zvítězil nad svými hříchy, si může vzpomenout na Jákovova slova: "Nepustím tě, ledaže bys mi požehnal."

Možnost a nutnost vítězství nad hříchy není jen adventistické chápání.

Toto přesvědčení má své kořeny i v metodistické tradici. "Pro Johna Wesleyho bylo spasení úplnou obnovou deformovaného obrazu Boha v člověku. Plnost spásy spočívala v obnovení naší síly nehřešit a svrchovaně milovat Boha. Křesťanská dokonalost se stala nejvýraznějším a také nejméně pochopeným učením Johna Wesleyho. On ji však nadále učil jako nejvyšší cíl křesťanské existence. Je to myšlenka, která má radikální důsledky pro osobní etiku a také pro proměnu společnosti.

Filipským 3:12 „Ne, že bych již toho dosáhl anebo byl už dokonalý, usilovně však běžím, abych se opravdu zmocnil toho, k čemu se i mne zmocnil Kristus Ježíš.“

Ve Svatém písmu je sotva nějaký výraz, který by pohoršil spoustu lidí více, než tento. Slovo dokonalý mnozí nemohou snést. Už jen jeho zvuk je jim odporný. A každý, kdo tzv. káže dokonalost, tedy tvrdí, že je možné jí v tomto životě dosáhnout, se vystavuje velkému nebezpečí, že bude považován za horšího než pohan nebo celník.

Jinými slovy, pro Wesleyho je křesťanská dokonalost možná, ale přesto dále uvádí, že křesťan má k dokonalosti daleko. Například zmiňuje, že " křesťané nejsou dokonalí v poznání. Je nespočet věcí, které neznají. A dotýkajíc se samotného Všemohoucího, nemohou ho prozkoumat k dokonalosti". " John Wesley Křesťanská dokonalost.

Wesley se zmiňuje o tom, že křesťanská dokonalost "neznamená, jak si někteří lidé zřejmě představovali, osvobození buď od nevědomosti nebo od omylu nebo od slabostí či pokušení. Ve skutečnosti je to jen jiný termín pro svatost. Jsou to dva názvy pro tytéž věci. Každý, kdo je dokonalý, je tedy svatý, a každý, kdo je svatý, je ve smyslu Písma dokonalý. Neexistuje žádná 'dokonalost, která by nepřipouštěla neustálý růst."

Pro Johna Wesleyho je křesťanská dokonalost, svatost, z hlediska Písma možná; což jasně vyjadřuje ve svém kázání nazvaném "Křesťanská dokonalost". Wesley má názor, že když člověk hřeší, je to jeho volba. "Cožpak se sám Abraham nedopustil hříchu, když se vymlouval a zapřel svou ženu? Nedopustil se Mojžíš hříchu, když popudil Boha 'u vod sváru'? Nezhřešil snad i David, 'muž podle Božího srdce', když se dopustil hříchu ve věci Urijáše Chetejského, dokonce vraždy a cizoložství? Je zcela jisté, že ano. To vše je pravda. Pokud však z toho chcete vyvodit, že všichni křesťané mohou hřešit, dokud žijí, tento důsledek naprosto popíráme. To z Písma nevyplývá. "

Ježíš přišel, aby zachránil svůj lid od jeho hříchů.

Matouš 1:21 „Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“

Nejen od vnějších hříchů, ale také od hříchů jejich srdcí; od zlých myšlenek a vášní. Wesley pochopil, že vítězství nad hříchem, je nejen možné, ale i pro spásu člověka nutné. A také cítuje z Jana, že to má být v "den soudu", o kterém jako ASD věříme, že v něm nyní žijeme.

1. list Janův 4:17 „V tom dosáhla láska při nás cíle, že máme naprostou důvěru pro den soudu, neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě.“

Závěr

Snažili jsme si ukázat, že učení TPG, má své základy od samého počátku adventního hnutí. Jde zpět až k Johnu Wesleymu a dokonce zpět až do Písma k Henochovi. Jsem přesvědčen, že překonat hřích je možné pouze tehdy, když člověk denně odevzdává svůj život Kristu. Když přijde pokušení, je možné mu odolat skrze Boží moc. Každý člověk má hříšnou lidskou přirozenost. Ježíš přišel a žil dokonalým životem poslušnosti jako příklad pro nás, kteří žijeme v posledních dnech pozemských dějin. Že překonat hřích je možné i s hříšnou přirozeností, nám ukázal náš vzor Pán Ježíš. Člověk může žít život v dokonalé poslušnosti Božímu zákonu, ale pouze tehdy, když se denně odevzdává obnovující moci Ducha svatého; umírá sobě samému každý den. I když člověk bude mít svou hříšnou lidskou přirozenost až do Ježíšova druhého příchodu, nemusí žít v hříchu.

1. list Korintským 10:13 „Nepostihlo vás jiné pokušení než lidské, věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést.“

List Judův 24, 25 ²⁴ „Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonné s veselím před svou slávou, ²⁵ jedinému Bohu našemu Zachránci skrze Ježíše Krista našeho Pána jemu buď sláva, velebnost, vláda i pravomoc před veškerým časem i nyní i po všechny věky amen.“